

Упркос томе што се у Русији осећам као код куће, не могу да одсечем свој корен. Не желим да се одрекнем онога што је Србија, јер мислим да је то јединствено и величанствено, рекао је познати српски глумац Милош Биковић у емисији „Око“, током које се причао и о серији „Јужни ветар“, својој стваралачкој будућности, стању у друштву, култури и политици.

Осврћући се на „пандемијске дане“, Биковић је за РТС рекао да му је претходни период јако пријао и да му „ништа не фали, кад не ради ништа“.

„Раније сам имао страх као да нешто пропуштам, а сада сам некако схватио могу на тренутке да не радим ништа, да одмарам и да не дозволим да ми амбиција и медијски потпомогнута хистерија уништи живот“, објаснио је глумац.

Према његовим речима, биће све исто, само што ћемо се потрудити да надокнадимо све што смо пропустили, иако ништа нисмо пропустили.

Заправо, како каже, живот није стао, „него смо имали времена да га заиста мало живимо, да упознамо своје укућане“.

О серији Јужни ветар, која је премашила све могуће рекорде гледаности, Биковић каже да је жеља била да се направи серија по европским и светским критеријумима и да се освоји пажња гледалаца који су данас претрпани разним садржајима.

„Врло сам захвалан што као глумац могу да радим нешто другачије од онога што сам до сада имао прилику. Пре свега, ту сам захвалан Милошу Аврамовићу који је имао око да то види. Али ако сте приметили, у Јужном ветру има више глумаца који су изненадили. То и јесте један од заштитних знакова серије да глумци имају прилику да покажу нешто што до сада нису“, навео је Биковић.

Сматра и да је то једна од ствари која је привукла гледаоце, посебно та чињеница да те већ познате глумце виде у потпуно другом руху.

На питање да ли постоји веза између лика Петра Мараша, којег глуми у Јужном ветру, и Љубе Сретеновића, којег тумачи у представи Кад су цветале тикве, у смислу да кроз оба лика може да се види време и стање у друштву, познати глумац сматра да се могу извући неке паралеле.

„Драгослав Михаиловић је написао један маестралан роман и драму управо о том процесу декаденције и пропадања човека у систему комунистичке Југославије 50-их година и Душановца тада, јер ми у њему видимо разна зла, а тек се на крају чује та реч, односно хришћанска вредност опроштаја“, истиче Биковић.

Систем вредности је зрачак светла на крају тунела

Слична порука, према његовим речима, постоји и у Јужном ветру, а то је да човек не може да постане бољи ако у систему нема тог зрачка светлости, односно система

вредности који му дозвољава да може да сам себе надиђе.

„Можда је тада било тоталитарније, да је терор био у рукама одређене групе људи која је владала свиме, а сада је можда тај терор постао више 'демократски'“, додаје глумац.

Ипак, он напомиње да Јужни ветар није слика нашег друштва и да циљ серије није био да представи друштво, већ је то одређени жанр, који приказује одређени слој друштва – подземље, насиље, нарко-трафикинг, убиства, корумпиране полицајце и све оно што припада том жанру.

О лику Петра Мараша и будућности серије Биковић каже је веома занимљиво када у „таквом свету имате једног човека који има потенцијал да буде добар, када у њему постоји нешто добро што никако да се угаси, питање његове одлуке када ће коначно да га прогута тама је веома узбудљиво“.

Биковић не сматра да ће Јужни ветар утицати на данашњу децу као што је то урадио култни филм из 90-их Видимо се у читуљи, јер је то пре свега био документарни филм, који би, како каже, могао да буде слика тадашње стварности.

„Ако желите да видите слику стварности, онда гледате документарне филмове, а Јужни ветар пре може да жанровски да се упореди са Ранама или Кумом. Клинци реагују на различите начине, али углавном нормални, здрави људи то гледају као филм и као забаву. Они могу да носе мајицу Петра Мараша или да се шишају као он, али неће да убијају људе“, објашњава Биковић.

Истиче да поруку серије још не би требало извлачити, јер она није готова.

„Када тражим поруку неког уметничко дела, гледам где су аутори ставили акценат на лепоту. Где су успорили време. Где је лепота. Где је нежност. Тако тражим поруку. Ако је лепота у односима, као што је случај у Јужном ветру, онда ту видим шта у ствари ауторе покреће и где аутори виде лепоту“, наводи познати глумац.

Пут до руског мејнстрима

Позив да дође у Русију стигао је од његовог омиљеног редитеља – Никите Михалкова, који је за њега у том тренутку био нешто ван његовог свакодневног света и није могао да замисли могућност да ће радити са једним оскаровцем.

„Тај позив и сарадња са њим је био неки отисак ванземаљског, неког божјег прста и провиђења које ме је померило у ту страну. Нисам ни сумњао у своју улогу на руском простору. То све је после пет, шест година резултирало филмом Слуга који је најгледанији филм у руској историји“, каже Биковић.

Према његовим речима, Русија и Србија сличне су по својој историји и наслеђу, али и судбини - обе земље представљају наставак византијске православне културе са јаким мањинским факторима, које су доста пропатиле у Другом светском рату, имале сличан комунистички послератни период, а онда 90-их прошле кроз кризе и ратове.

Иако је као и он, Емир Кустурица такође стекао велику популарност у Русији, њих двојица нису до сада сарађивали.

„Срели смо се на Мокрој Гори. Нисам до сада радио са њим, али би ми била изузетна част јер сматрам да је он један од највећих редитеља данашњице и штета што нема филм сваке године“, каже Биковић.

Упркос томе што је у Русији могао да гради своју филмску каријеру, он се ипак одлучио за један другачији пут.

„Сматрам да промена вашој земљи не долази споља, не можете да чекате вам неко дође и донесе је, већ се она ствара. Зато сам желео да то неко своје зрно промене и дам свој допринос филму и култури“, истиче српски глумац.

Србија је друштво које још тражи своје место

Према његовим речима, Србија је као друштво реконвалесцент, неко ко се још опоравља од рецесије, кризе и ратова: „Имали смо и историјска лутања у последњем веку, имали смо идеологије које се сада испостављају као неуспешне и које су довеле до трагичних резултата. Ми смо још друштво које се тражи.“

Ипак, сматра да промена долази када свако личним примером њој допринесе – офарбате ограду, испред куће, очистите, баците ђубре, ако видите да је неко бацио флашу, покупите је...

Верује и да серије и филмови могу да буду нека врсте „меке моћи“ и пројекције утицаја Србије, али то зависи колико се томе посвети пажња.

„Мислим да је култура у Србији у последњих 30 година била задња рупа на свирали. Нажалост. И није то само ситуација код нас, већ и у свим малим земљама. Када то не би био случај, можда бисмо схватили да за срећнији живот није тако много потребно“, истиче Биковић.

Немам жељу да исправљам историјску неправду

О потенцијалном будућем пројекту о Николи Тесли, Биковић објашњава да му није циљ да њима покаже како Тесла није био Хрват, већ колико је то био један велики геније који је променио свет.

„Тесла је ум који припада светској баштини. Својатати га је мање важно од тога да се од њега учи. Учити о Николи Тесли, о његовој креативности, раду на себи, посвећености. То је много здравије и важније“, сматра он.

Открива и да је серија врло близу потписивања уговора и да почне са снимањем.

„Немам жељу да исправљам неку историјску неправду или да решим нешто у српско-хрватским односима“, додаје Биковић.

Према његовим речима, вера у националну идеју се показује неким конкретним дејством, а не неким „србовањем“, ношењем мајици, заставе...

На питање иза које би конкретне идеје сада стао, Биковић наводи стваралаштво, креативност и рад на себи.

О дешавањима у Црној Гори, српски глумац истиче да је један од аспеката Српске православне цркве тај да је чувар идентитета, што је веома важна, јер се, према његовом мишљењу, губљењем идентитета уништава народ.

„Дакле, ако хоћемо да сачувамо народ, чувамо и СПЦ. Ма како неки њени великодостојници могу да личе на нас и буду људи са грешкама и имају своје непромишљене изјаве и поступке“, сматра Биковић.

„Црква се чува као део националног идентитета, као што се неприпадност културе чува од политике, а то данас исто нико не ради. Ни власт, ни опозиција. Култура мора да се чува од политике, да се не својата, јер је она национални интерес исто као и црква. Када се уруше ти национални интереси онда се све претвара у предизборну кампању“, објашњава српски глумац.

Што се политике тиче труди се, како каже, да се не меша, али и да подржи оно што сматра да је добро за Србију у целини. Наводи и да је било позива од политичких странака, али да их је све одбио.

За крај, на питање где види себе за 20 година, да ли у Србији или у Русији, Биковић

каже да не види себе ван Србије.

„Иако могу да одем, гледам да доводим филмове овде. Снимали смо филмове о Београду и Србији. Иако се у Русији осећам као код куће, ја не могу ја да одсечем свој корен. Не желим да се одрекнем онога што је Србија, јер мислим да је то јединствено и величанствено“, истиче Биковић.

(РТС)